

ผู้สอบบัญชีขอหลักฐานภาษีส่วนเพิ่มตอนปิดงบ: รับรู้เป็นหนี้สิน หรือเปิดเผยในหมายเหตุประกอบงบการเงิน

โดย เอกสยาม ชัยศรี ที่ปรึกษากฎหมาย
บริษัท เอกสยาม แอนด์ พาร์ทเนอร์ส จำกัด

เนื้อหานี้เป็นข้อมูลกฎหมายทั่วไป ไม่ใช่ความเห็นทางกฎหมายเฉพาะกรณี การพิจารณาแต่ละเรื่องต้องอาศัยข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานของเรื่องนั้น ฉบับออนไลน์ที่ปรับปรุงล่าสุดอยู่ที่ <https://eksiamtax.com/articles/auditor-asked-about-top-up-tax.html>

สรุปสาระสำคัญ: ผู้สอบบัญชีถามเรื่องนี้ก่อนกรมสรรพากรเสมอ เพราะเขาต้องเซ็นรับรองงบการเงินก่อนถึงกำหนดยื่นภาษีตั้งหลายเดือน กฎทางบัญชีบอกว่า เมื่อกฎหมายมีผลบังคับใช้แล้ว ต้องประเมินและบันทึกค่าใช้จ่ายภาษีไว้ในงบทันที ไม่ต้องรอวันยื่นแบบ คำตอบว่า “ยังไม่ถึงกำหนด จึงยังไม่ทำ” จึงใช้ไม่ได้ และแม้คำนวณแล้วไม่มีภาษีต้องจ่าย ก็ยังต้องมีเอกสารแสดงว่าคำนวณมาแล้วอย่างไร

ย่อหน้านี้สรุปเพื่อให้เห็นภาพรวมอย่างรวดเร็ว รายละเอียด ตัวบทกฎหมาย และแหล่งอ้างอิงทั้งหมดอยู่ในเนื้อหาถัดจากนี้

คำตอบที่ใช้ไม่ได้คือ “ยังไม่ถึงกำหนดยื่น จึงยังไม่ได้ทำอะไร” เพราะการบันทึกบัญชีไม่ได้ผูกกับวันยื่นแบบ แต่ผูกกับวันที่กฎหมายเริ่มมีผล พระราชกำหนดภาษีส่วนเพิ่ม พ.ศ. 2567 เริ่มใช้กับรอบบัญชีที่เริ่มตั้งแต่ 1 มกราคม 2568 บริษัทที่เข้าข่ายจึงต้องประเมินและบันทึกไว้ในงบตั้งแต่นั้น¹ สิ่งที่คุณสอบบัญชีอยากได้จริง ๆ คือกระดาษหนึ่งแผ่นที่บอกว่าเราคำนวณมาแล้วอย่างไร

คำตอบที่ใช้ได้จริงต่อผู้สอบบัญชีจึงมีสองส่วน ส่วนแรกคือข้อสรุปว่ากิจการอยู่ในขอบเขตหรือไม่ ส่วนที่สองคือหากอยู่ในขอบเขต ได้ประเมินค่าใช้จ่ายภาษีส่วนเพิ่มด้วยวิธีใด บนสมมติฐานใด และมีเอกสารสนับสนุนอย่างไร ทั้งสองส่วนต้องเป็นลายลักษณ์อักษร เพราะผู้สอบบัญชีไม่สามารถบันทึกคำอธิบายด้วยวาจาเป็นหลักฐานการตรวจสอบได้

ตอบทันที: คำตอบสามบรรทัดที่ผู้สอบบัญชีต้องการ

ผู้สอบบัญชี ต้องการ คำตอบ สาม บรรทัด ไม่ มากกว่า นั้น บรรทัด แรก กิจการ อยู่ใน ขอบเขต ของ พระราชกำหนด ภาษี ส่วน เพิ่ม พ.ศ. 2567 หรือไม่ พร้อม เหตุผล และ เอกสาร สนับสนุน บรรทัด ที่สอง หาก อยู่ใน ขอบเขต ผลการประเมินอัตราภาษีที่แท้จริง (Effective Tax Rate: ETR) ของกลุ่มในประเทศไทยเป็นเท่าใด และมีค่าใช้จ่ายภาษีส่วนเพิ่มที่ต้องรับรู้หรือไม่ บรรทัดที่สาม ใช้หลักเกณฑ์และสมมติฐานใดในการประเมิน

สถานะของกิจการ

สิ่งที่ต้องส่งให้ผู้สอบบัญชี

ไม่อยู่ในขอบเขต

บันทึกการประเมินสถานะ พร้อมงบการเงินรวมของนิติบุคคลแม่ลำดับสูงสุด (Ultimate Parent Entity: UPE) ย้อนหลัง 4 รอบ และผังโครงสร้างกลุ่ม

อยู่ในขอบเขต แต่ประเมินแล้วไม่มีภาษีต้องรับรู้

บันทึกการประเมินสถานะ + การคำนวณอัตราภาษีที่แท้จริงพร้อมสมมติฐาน + ข้อสรุป

อยู่ในขอบเขต และมีภาษีต้องรับรู้

ทั้งหมดข้างต้น + การคำนวณจำนวนเงิน + การบันทึกบัญชี + แนวทางการเปิดเผยข้อมูล

ที่ต้องระวังคือ แม้ในกรณีที่ไม่มีจำนวนเงินต้องรับรู้ ก็ยังต้องมีเอกสาร เพราะข้อสรุปว่า "ไม่มี" เป็นข้อสรุปที่ต้องพิสูจน์เช่นเดียวกับข้อสรุปว่า "มี" กิจการที่ตอบเพียงว่าไม่เกี่ยวข้องโดยไม่มีเอกสารรองรับ มักจบลงด้วยการถูกขอข้อมูลเพิ่มเติมซ้ำหลายรอบในช่วงที่มีเวลาน้อยที่สุด

II ทำไมต้องรับรู้ทั้งที่กฎหมายลำดับรองยังไม่ครบ

คำถามนี้มีเหตุผลในตัวเอง เพราะพระราชกำหนดไม่ได้ให้รายละเอียดวิธีคำนวณไว้ครบถ้วน แต่มอบให้กฎหมายลำดับรองกำหนด ซึ่ง ณ ปัจจุบันยังออกไม่ครบ อย่างไรก็ตาม มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 12 เรื่อง ภาษีเงินได้ ย่อหน้าที่ 46 กำหนดให้กิจการวัดมูลค่าหนี้สินภาษีเงินได้ของรอบระยะเวลาปัจจุบันตามจำนวนที่คาดว่าจะต้องจ่ายชำระ โดยใช้อัตราภาษีและกฎหมายภาษีอากรที่มีผลบังคับใช้อยู่หรือที่คาดว่าจะมีผลบังคับใช้ภายในสิ้นรอบระยะเวลารายงาน

เมื่อ พระราชกำหนดมีผลบังคับใช้แล้วตามกฎหมาย เงื่อนไขของย่อหน้าที่ 46 จึงครบถ้วน โดยไม่ต้องรอกฎหมายลำดับรอง คำถามที่เหลือจึงไม่ใช่ว่า "ต้องรับรู้หรือไม่" แต่คือ "จะประเมินจำนวนเงินอย่างไรเมื่อรายละเอียดวิธีคำนวณยังไม่ครบ" ซึ่งเป็นคำถามที่คณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชีตอบไว้แล้ว

การรับรู้รายการผูกกับวันที่กฎหมายมีผลบังคับใช้ ไม่ได้ผูกกับวันครบกำหนดยื่นแบบ: นี่คือจุดที่ทำให้ผู้สอบบัญชีถามก่อนกรมสรรพากรเสมอ

III แนวทางของสภาวิชาชีพบัญชีและฐานตามกฎหมายไทย

คณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้จัดทำเอกสารคำถาม-คำตอบ เรื่อง การรับรู้รายการภาษีส่วนเพิ่ม (Top-up Tax) ตามพระราชกำหนดภาษีส่วนเพิ่ม พ.ศ. 2567 ในงบการเงินไตรมาสที่ 1 ปี 2568 ลงวันที่ 10 มีนาคม 2568 ซึ่งกรมสรรพากรเผยแพร่บนเว็บไซต์ของตน¹ สารของคำตอบสรุปได้ว่า แม้ยังไม่มีมาตรการกฎหมายลำดับรองซึ่งให้รายละเอียดในการคำนวณ แต่พระราชกำหนดได้กำหนดขอบเขตของกฎหมายลำดับรองไว้ว่าต้องสอดคล้องกับมาตรการป้องกันการกีดกร่อนฐานภาษีระหว่างประเทศที่จัดทำโดย องค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (Organisation for Economic Co-operation and Development: OECD) กิจการจึงต้องประเมินค่าใช้จ่ายภาษีส่วนเพิ่ม และรับรู้รายการโดยถือปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังกล่าว และเมื่อกฎหมายลำดับรองประกาศใช้ ต้องปรับปรุงผลต่างที่อาจเกิดขึ้นทันทีในรอบระยะเวลารายงานนั้น

ฐานทางกฎหมายที่รองรับแนวทางนี้อยู่ในตัวพระราชกำหนดเอง

พระราชกำหนด ภาษีส่วนเพิ่ม พ.ศ. 2567 มาตรา 23: "กรณีที่มีปัญหาในการตีความบทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดนี้ ให้ตีความโดยคำนึงถึงเจตนารมณ์และวัตถุประสงค์ของ มาตรการป้องกัน การ กีดกร่อน ฐาน ภาษีระหว่างประเทศ"

อ้างตามที่คณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์ ยกข้อความมาในเอกสารคำถาม-คำตอบ ลงวันที่ 10 มีนาคม 2568

ผลของมาตรานี้คือ เมื่อผู้สอบบัญชีถามว่าใช้หลักเกณฑ์ใดในการประเมิน คำตอบว่า "ใช้ มาตรการป้องกันการกีดกร่อนฐานภาษีระหว่างประเทศ (Global Anti-Base Erosion: GloBE) Model Rules และเอกสารประกอบของ OECD" มีฐานทางกฎหมายไทยรองรับโดยตรง ไม่ใช่การหยิบเอกสารต่างประเทศมาใช้โดยไม่มีที่มา นี่คือการแตกต่างระหว่างคำตอบที่ผ่านการตรวจสอบกับคำตอบที่ถูกโต้แย้ง

IV เอกสารที่ต้องเตรียมให้ผู้สอบบัญชี

รายการต่อไปนี้เป็นชุดเอกสารขั้นต่ำที่ทำให้การตอบคำถามจบในรอบเดียว จัดเรียงตามลำดับที่ผู้สอบบัญชีมักขอ

ลำดับ	เอกสาร	ใช้ตอบคำถามข้อใด
1	ผังโครงสร้างกลุ่มที่ระบุนิติบุคคลแม่ลำดับสูงสุด	กิจการเป็นสมาชิกของกลุ่มข้ามชาติหรือไม่
2	รายได้ตามงบการเงินรวมของนิติบุคคลแม่ลำดับสูงสุด ย้อนหลัง 4 รอบระยะเวลาบัญชี	เข้าเกณฑ์ 750 ล้านยูโร 2 ใน 4 รอบหรือไม่
3	รายชื่อนิติบุคคลในเครือ (Constituent Entity) และสถานประกอบการถาวรทุกแห่งในประเทศไทย	ขอบเขตการคำนวณครอบคลุมหน่วยใดบ้าง
4	การคำนวณอัตราภาษีที่แท้จริงของกลุ่มในประเทศไทย พร้อมสมมติฐานและฐานอ้างอิง	มีค่าใช้จ่ายภาษีส่วนเพิ่มต้องรับรู้หรือไม่
5	รายละเอียดสิทธิประโยชน์ทางภาษี เช่น บัตรส่งเสริมการลงทุน วงเงิน และระยะเวลาคงเหลือ	สาเหตุที่ทำให้อัตราภาษีที่แท้จริงต่ำ
6	บันทึกข้อสรุปพร้อมวันที่และผู้จัดทำ	หลักฐานว่าฝ่ายบริหารได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว

ข้อ 4 คือ ข้อที่ใช้เวลา มากที่สุด และเป็น ข้อ ที่ต้อง ระวัง ที่สุด เพราะ อัตราภาษี ที่ แท้จริง ตาม หลักเกณฑ์ นี้ คำนวณรวมนิติบุคคลในเครือทุกรายที่ตั้งอยู่ในประเทศไทย ไม่ใช่คำนวณรายบริษัท และทั้งตัวเศษและตัวส่วนต้องผ่านการปรับปรุงรายการ กิจการที่นำอัตราภาษีจากงบการเงินมาใช้ตรง ๆ มักได้ตัวเลขที่ผู้สอบบัญชีโต้แย้งได้ทันที

V กรณีกฎหมายลำดับรองประกาศใช้หลังวันสิ้นงวด

สถานการณ์นี้เกิดขึ้นได้จริงและเกิดบ่อยในช่วงนี้ เพราะกฎหมายลำดับรองทยอยประกาศเป็นระยะ คณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชีระบุไว้ว่า หากกฎหมายลำดับรองได้ประกาศและมีผลบังคับใช้ตามกฎหมายภายหลังจากวันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน แต่ก่อนวันที่ได้รับอนุมัติให้ออกงบการเงิน กิจการต้องถือปฏิบัติกับรายการดังกล่าวให้เป็นไปตามย่อหน้าที่ 22.8 ของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 10 เรื่อง เหตุการณ์ภายหลังรอบระยะเวลารายงาน¹

ผลในทางปฏิบัติคือ ฝ่ายบัญชีต้องมีผู้รับผิดชอบติดตามการประกาศใช้กฎหมายลำดับรองในช่วงระหว่างวันสิ้นงวดกับวันอนุมัติงบการเงิน แหล่งที่ควรติดตามคือหน้ารวบรวมกฎหมายภาษีส่วนเพิ่มและหน้ากฎหมายออกใหม่ของกรมสรรพากร ซึ่งเป็นแหล่งที่ประกาศทุกฉบับปรากฏก่อนที่จะข่าวสารทั่วไปจะกล่าวถึง²

สถานะล่าสุดที่ควรบันทึกไว้ในกระดาษ (ตรวจสอบ ณ วันที่ 1 ตุลาคม 2569) คือ กฎหมายลำดับรองที่ประกาศใช้แล้วได้แก่พระราชกฤษฎีกากำหนดนิติบุคคลที่ไม่เป็นนิติบุคคลในเครือตามมาตรา 26 พ.ศ. 2569 (ราชกิจจานุเบกษา 7 สิงหาคม 2569) ประกาศกระทรวงการคลัง เกี่ยวกับภาษีส่วนเพิ่ม (ฉบับที่ 1) และประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีส่วนเพิ่ม ฉบับที่ 1 ถึงฉบับที่ 8 ขณะที่ร่างกฎหมายลำดับรองซึ่งคณะรัฐมนตรีอนุมัติหลักการเมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2568 อีก 3 ฉบับยังอยู่ระหว่างดำเนินการ โดยหนึ่งในนั้น คือ กฎกระทรวง ว่าด้วย หลักเกณฑ์ การปรับปรุง รายได้ รายจ่าย และ ภาษีใน ขอบข่าย รวมถึง หลักเกณฑ์ การคำนวณ ภาษีส่วนเพิ่ม ภายในประเทศ (Domestic Minimum Top-up Tax: DMTT) ซึ่งเป็นฉบับที่จะเปลี่ยนตัวเลขประมาณการได้มากที่สุด³

VI กฎหมายเปรียบเทียบต่างประเทศและแรงกดดันจากผู้สอบบัญชีของกลุ่ม

เหตุผลหนึ่งที่คำถามมาถึง บริษัทในไทย เร็วกว่าที่คาด คือ ผู้สอบบัญชีของกลุ่มในต่างประเทศ เฝ้าดูข้อกำหนดเดียวกันมาก่อนหน้าไทยหลายปี ประเทศในสหภาพยุโรปและสหราชอาณาจักรเริ่มใช้กฎการรวมเงินได้ (Income Inclusion Rule: IIR) สำหรับรอบบัญชีที่เริ่มตั้งแต่วันที่ 31 ธันวาคม 2566 ญี่ปุ่น เริ่ม ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2567 และเกาหลีใต้กับออสเตรเลียเริ่มตั้งแต่ 1 มกราคม 2567⁴ ผู้สอบบัญชีของกลุ่มจึงมีกระบวนการตรวจสอบเรื่องนี้เป็นมาตรฐานอยู่แล้ว และส่งคำถามลงมาถึงผู้สอบบัญชีในไทยตามสายงาน

สิ่งที่ตามมาคือมาตรฐานของคำตอบถูกกำหนดจากภายนอก ไม่ใช่จากความคุ้นเคยในประเทศ คำอธิบายที่เพียงพอสำหรับ ประเด็น ภาษีทั่วไปในไทย เช่น การชี้แจงด้วย วาจา หรือ การ อ้างว่า รอ ความ ชัดเจน จากทางการ มักไม่ผ่านเกณฑ์ของกระบวนการตรวจสอบกลุ่ม กิจกรรมที่เตรียมกระดาษเป็นภาษาอังกฤษควบคู่ไปด้วยจึงลดรอบการสื่อสารได้มาก

อีกประเด็นหนึ่งที่ควรทราบคือ ประเทศไทยเริ่มใช้ทั้งสามกลไกพร้อมกันตั้งแต่รอบบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2568 ซึ่งกว้างกว่าหลายประเทศในอาเซียนที่ยังไม่ได้ประกาศใช้กฎการจัดเก็บภาษีส่วนเพิ่มคงเหลือ (Undertaxed Profits Rule: UTPR) ข้อเท็จจริงนี้มีผลต่อการประเมินความเสี่ยงในกระดาษ เพราะหมายความว่าบริษัทในไทยอาจได้รับปันส่วนภาระภาษีที่เกิดจากกำไรในประเทศอื่นของกลุ่มด้วย

VII เอกสารชุดถัดไปที่ผู้สอบบัญชีจะขอ

แนวทางที่ลดความเจ็บปวดได้มากที่สุดคือย้ายงานนี้ออกจากช่วงปิดงบ กิจกรรมที่จัดทำบันทึกการประเมินสถานะและการคำนวณอัตราภาษีที่แท้จริงไว้ตั้งแต่ระหว่างปี จะใช้เวลาช่วงปิดงบเพียงปรับปรุงตัวเลขให้เป็นปัจจุบัน ขณะที่กิจการที่เริ่มเมื่อถูกถาม ต้องรวบรวมข้อมูลย้อนหลังทั้งปีในสัปดาห์ที่มีเวลาน้อยที่สุด ความต่างของต้นทุนระหว่างสองแนวทางนี้สูงกว่าที่ประเมินไว้เสมอ

สิ่งที่สองคือการบันทึกสมมติฐานพร้อมฐานอ้างอิงในทุกงวด ระบุให้ชัดว่าใช้ข้อใดของ Model Rules หรือประกาศฉบับใดเป็นฐาน เอกสารชุดนี้ทำหน้าที่สองอย่างพร้อมกัน คือรองรับคำถามในปัจจุบัน และทำให้การปรับปรุงผลต่างเมื่อกฎหมายลำดับรองประกาศใช้ทำได้อย่างเป็นระบบ โดยไม่ต้องเริ่มคิดใหม่ทั้งหมด

สิ่งที่สามคือการวางความสัมพันธ์ระหว่างงานบัญชีกับงานกฎหมายภาษีให้เป็นกระบวนการเดียว เพราะคำถามของผู้สอบบัญชีเป็นคำถามทางบัญชีที่มีคำตอบอยู่ในกฎหมาย และคำถามของกรมสรรพากรในอนาคตจะเป็นคำถามทางกฎหมายที่มีคำตอบอยู่ในเอกสารบัญชี การแยกสองงานนี้ออกจากกันคือสาเหตุที่พบบ่อยที่สุด ของ คำตอบ ที่ไม่สอดคล้องกัน ระหว่างงบการเงิน กับ แบบ แสดง รายการ ระดับ ความ ละเอียดยุติที่เหมาะสมขึ้นอยู่กับขนาดของผลกระทบและโครงสร้างของแต่ละกลุ่มเป็นรายกรณี

สรุปสาระสำคัญ

- การรับรู้รายการผูกกับวันที่กฎหมายมีผลบังคับใช้ ไม่ได้ผูกกับกำหนดยื่นแบบ: จึงต้องประเมินตั้งแต่ต้นของรอบปี 2568
- ฐาน คือ TAS 12 ย่อหน้า 46 ประกอบ แนวทาง ของ คณะกรรมการ กำหนด มาตรฐาน การบัญชี ลงวันที่ 10 มีนาคม 2568
- ระหว่างที่กฎหมายลำดับรองยังไม่ครบ ให้ประเมินตามหลักเกณฑ์ของ OECD โดยมีมาตรา 23 แห่งพระราชกำหนดรองรับการตีความ
- แม้ประเมินแล้วไม่มีภาษีต้องรับรู้ ก็ยังต้องมีเอกสารสนับสนุนข้อสรุปนั้น
- หากกฎหมายลำดับรองประกาศหลังวันสิ้นงวดแต่ก่อนอนุมัติงบ ให้ถือปฏิบัติตาม TAS 10 ย่อหน้า 22.8
- ผู้สอบบัญชี ของ กลุ่ม ใน ยุโรป ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และ ออสเตรเลีย เเชิญ ข้อมำหนด นี้ มา ก่อนไทย 1-2 ปี มาตรฐานของคำตอบจึงถูกกำหนดจากภายนอก

คำถามที่พบบ่อย

ทำไมผู้สอบบัญชีถามเรื่องภาษีส่วนเพิ่มที่ยังไม่ถึงกำหนดยื่น

เพราะการรับรู้รายการทางบัญชีไม่ได้ผูกกับกำหนดยื่นแบบ แต่ผูกกับการที่กฎหมายมีผลบังคับใช้แล้ว พระราชกำหนดภาษีส่วนเพิ่ม พ.ศ. 2567 มีผลกับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2568 กิจการจึงต้องประเมินและรับรู้รายการตั้งแต่งบการเงินของรอบนั้น

กฎหมายลำดับรองยังไม่ครบ จะรับรู้รายการได้อย่างไร

คณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี สภาวิชาชีพบัญชี ให้แนวทางไว้ว่า แม้ยังไม่มีกฎหมายลำดับรองที่ให้รายละเอียดการคำนวณ แต่พระราชกำหนดกำหนดขอบเขตไว้ว่ากฎหมายลำดับรองต้องสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ของ OECD กิจการจึงต้องประเมินค่าใช้จ่ายภาษีส่วนเพิ่มโดยถือปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังกล่าว และเมื่อกฎหมายลำดับรองประกาศใช้ ต้องปรับปรุงผลต่างทันทีในรอบระยะเวลารายงานนั้น

ต้องเตรียมเอกสารอะไรให้ผู้สอบบัญชี

อย่างน้อยควรมีบันทึกการประเมินสถานะการเข้าข่ายพร้อมงบการเงินรวมของบริษัทแม่ย้อนหลัง 4 รอบ การคำนวณอัตราภาษีที่แท้จริงของกลุ่มในประเทศไทยพร้อมสมมติฐาน ฐานอ้างอิงที่ใช้ และข้อสรุปว่ามีหรือไม่ภาษีส่วนเพิ่มต้องรับรู้ พร้อมวันที่และผู้จัดทำ

ถ้าคำนวณแล้วไม่มีภาษีส่วนเพิ่มต้องจ่าย ต้องเปิดเผยอะไรไหม

แม้ไม่มีจำนวนเงินที่ต้องรับรู้ กิจการก็ยังมีเอกสารสนับสนุนข้อสรุปนั้นเพื่อให้ผู้สอบบัญชีตรวจสอบได้ และควรพิจารณาการเปิดเผยข้อมูลตามที่มาตรฐานการรายงานทางการเงินที่เกี่ยวข้องกำหนด

ถ้ากฎหมายลำดับรองประกาศหลังวันสิ้นงวดแต่ก่อนอนุมัติงบ ต้องทำอะไร

สภาวิชาชีพบัญชีระบุให้ถือปฏิบัติตามย่อหน้า 22.8 ของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 10 เรื่อง เหตุการณ์ภายหลังรอบระยะเวลารายงาน ฝ่ายบัญชีจึงต้องติดตามการประกาศใช้กฎหมายลำดับรองในช่วงระหว่างวันสิ้นงวดกับวันอนุมัติงบการเงิน

บทบัญญัติที่เกี่ยวข้องและแหล่งอ้างอิง

1. เอกสารคำถาม-คำตอบ เรื่อง การรับรู้รายการภาษีส่วนเพิ่ม (Top-up Tax) ตามพระราชกำหนดภาษีส่วนเพิ่ม พ.ศ. 2567 ในงบการเงิน ไตรมาสที่ 1 ปี 2568 โดย คณะกรรมการ กำหนด มาตรฐาน การบัญชี สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์ ลงวันที่ 10 มีนาคม 2568 ซึ่งอ้างมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 12 ย่อหน้าที่ 46 มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 10 ย่อหน้าที่ 22.8 และมาตรา 23 แห่งพระราชกำหนดภาษีส่วนเพิ่ม พ.ศ. 2567 ไว้โดยตรง
2. หน้ารวบรวมกฎหมายภาษีส่วนเพิ่ม rd.go.th/67365.html, กฎหมายที่เกี่ยวข้อง rd.go.th/68020.html, หน้ากฎหมายออกใหม่ rd.go.th/21221.html
3. ข่าวประชาสัมพันธ์กรมสรรพากร ฉบับที่ 5/2569 ลงวันที่ 30 ธันวาคม 2568 เรื่อง ร่างกฎหมายลำดับรองออกตามความในพระราชกำหนดภาษีส่วนเพิ่ม พ.ศ. 2567 จำนวน 4 ฉบับ, ร่างลำดับที่ 2 ประกาศใช้แล้วเป็นพระราชกฤษฎีกากำหนดนิติบุคคลที่ไม่เป็นนิติบุคคลในเครือตามมาตรา 26 พ.ศ. 2569 (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 143 ตอนที่ 47 ก 7 สิงหาคม 2569, หน้ารวบรวมกฎหมายภาษีส่วนเพิ่มของกรมสรรพากร rd.go.th/68020.html)
4. กำหนดเวลาเริ่มใช้บังคับรายประเทศ รวบรวมจาก PwC หลักการภาษีเงินได้นิติบุคคลขั้นต่ำระดับโลก เสาหลักที่สอง (Pillar Two) Country Tracker (ฉบับสรุป) ผู้อ่านควรตรวจสอบสถานะล่าสุดก่อนใช้อ้างอิงในการตัดสินใจ
5. สถานะข้อหารือภาษีอากรของกรมสรรพากร ตรวจสอบจาก rd.go.th/68665.html และระบบ ค้นหาข้อหารือ ณ เดือนสิงหาคม 2569 ยังไม่ปรากฏข้อหารือเรื่องภาษีส่วนเพิ่ม

